

## 26B:2

### **En va-taxa med olika avgifter för sommartid och övrig tid av året har inte godtagits.**

I.P. hyrde en restaurangbyggnad, ägd av Ölands Turistförening och uppförd på en fastighet, vilken fastighet ägdes av Borgholms kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och är ansluten till ren- och spillvatten. I.P. var va-abonnent gentemot kommunen och i den egenskapen i och för sig betalningsskyldig för va-avgifter för fastigheten. I räkning med förfallodag den 15 december 1981 påförde kommunen I.P. bruksavgift för va för tiden den 1 september 1980 – den 30 augusti 1981 med 4 991 kr 80 öre, varav 445 kr fast avgift, ( $117 \text{ m}^3 \times 2 \text{ kr } 50 \text{ öre} =$  ) 292 kr 50 öre rörlig avgift för tiden den 1 september 1980 – den 10 maj 1981 och ( $489 \text{ m}^3 \times 8 \text{ kr } 70 \text{ öre} =$  ) 4 254 kr 30 öre rörlig avgift för resten av debiteringsperioden.

Kommunen yrkade att Va-nämnden skulle förplikta I.P. att till kommunen utge 4 992 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från förfalldagen tills betalning sker.

I.P. medgav att för hela va-förbrukningen under debiteringsperioden inklusive fordrad ränta utge skäligen 3 000 kr. Han godtog den uppmätta vattenmängden men bestred talan i övrigt och gjorde gällande att kommunens avgiftsdebitering inte grundade sig på en laglig taxa eftersom taxan stadgade olika à-priser för sommar och vinter på vilken grund taxan upphävts av regeringsrätten.

Kommunens i målet aktuella taxa, antagen den 31 januari 1983, stadgar skilda  $\text{m}^3$ -avgifter för sommaren och för övrig tid av året, nämligen 8 kr 70 öre för förbrukning juni – augusti och 2 kr 50 öre för förbrukning september – maj.

Kommunen anförde i huvudsak: Kommunen antog den 30 juni 1980 va-taxa för perioden den 1 september 1980 – den 30 augusti 1981. Denna taxa överklagades men länsstyrelsen lämnade genom beslut den 25 november 1980 besvären utan bifall. Efter överklagande av länsstyrelsens beslut upphävde dock regeringsrätten taxan genom beslut den 18 juni 1982. Den räkning som det råder tvist om sändes ut efter länsstyrelsens beslut varför det då fanns en gällande, ehuru inte lagakraftvunnen va-taxa. Kommunen har därefter den 31 januari 1983 antagit en ny taxa för den i målet aktuella perioden, vilken taxa är likalydande med den av regeringsrätten upphävda. Den nya taxan har också överklagats. Kommunen, som anser sig kunna den här gången avge ett bättre yttrande till regeringsrätten, menar att taxan vid en förnyad prövning av regeringsrätten kommer att godtas med hänsyn till de skäl kommunen nu kan anföra. De fasta kostnader som kommunen har för att hålla va-anläggningen i

beredskap för det stora antal sommargäster som bor i kommunen endast under kort tid är så höga att de måste fördelas. Antalet permanentboende i kommunen är cirka 11 000. Under sommarmånaderna ökar invånarantalet till cirka 100 000. Skillnaden i befolkningsunderlaget innebär att kommunens anläggning måste ges en betydande överkapacitet vilket medför en väsentlig ökning av de fasta årliga kostnaderna. De fasta kostnaderna uppgår till cirka 90 % av totalkostnaden. Detta får till följd att kostnaden per m<sup>3</sup> renvatten respektive spillvatten i förhållande till varje särskild brukare är större vid lägre förbrukning än vid högre förbrukning. Till viss del kompenseras detta genom uttag av en grundavgift men även vid bestämmandet av den rörliga avgifter per m<sup>3</sup> vatten måste hänsyn tas till de fasta kostnaderna så att också de sommarboende belastas med en skälig andel av dessa. Lika väl som det i praxis godtagits att avgift skall utgå med viss minimiavgift oavsett förbrukningen, vilken avgift är beräknad utifrån en genomsnittlig årsförbrukning, lika väl kan det godtas att den rörliga avgiften differentieras efter tid. Härigenom nås samma resultat som det som man uppnår genom att bestämma en viss minimiavgift. Den genomsnittliga vattenförbrukningen per fastighet i kommunen uppgick 1981 till 211 m<sup>3</sup>, varav 59 m<sup>3</sup> förbrukades under sommarperioden. Enligt taxan motsvarar detta en total årlig avgift om cirka 1 655 kr. För en fastighetsägare, vars förbrukning är koncentrerad till sommarmånaderna, uppgår motsvarande avgift till cirka 1 230 kr. Den årliga avgiften för ägare av fritidsfastigheter är alltså inte oväsentligt lägre än den avgift som genomsnittsförbrukaren i kommunen får betala. Va-taxan innebär inte att man lastar över kostnaderna på en särskild kategori av fastighetsägare utan att man tar ut kostnaderna där de rätteligen hör hemma. Det är alltså inte fråga om att diskriminera turisterna eftersom samtliga fastighetsägare betalar både sommar- och vinteravgift. Med hänsyn härtill måste kommunens beslut om tidsdifferentierade brukningsavgifter anses vila på skälig och rättvis grund.

#### **Va-nämnden yttrade:**

Enbart den omständigheten att fråga är om olika tidsperioder är inte tillräcklig grund för att differentiera avgifterna. Härutöver måste fordras att vaförsörjningen under viss period i förhållande till annan period föranleder avsevärt högre respektive avsevärt lägre kostnad. Den fasta kostnaden för kommunens anläggning torde vara densamma under hela året. Vad som allt efter årstiderna kan skifta är storleken av driftskostnaderna. Kommunen har dock inte visat att kostnadsskillnaderna är sådana mellan sommar- och vinterhalvåret att skäl föreligger att differentiera avgifter på sätt kommunen gjort.

Kommunens talan kan således bifallas endast till den del den medgetts av I.P.

Va-nämnden förpliktade I.P. att betala 3 000 kr till kommunen.

*Beslut: 1983-10-03, BVA 99*

*Mål nr: VA 295/82*